

ЧАСТИНА ПЕРША

1

«Сквонк»¹ аж ніяк не міг йому подобатися. Стриптиз-клуб, начебто й популярний, тулився на третьому підвальному поверсі облущеної кам'яниці в X окрузі. Сходи, стіни, підлога, стеля — все пофарбовано начорно. Щойно Стефан Корсо, керівник 1-ї групи Бригади карного розшуку, поринув у глиб льоху, як його тіло прошило глухе дзижчання — відразу пригадалося метро... Аж ні: лише такий собі звуковий ефект у дусі Девіда Лінча, аби остаточно пригнітити гостя.

Далі доводилося йти коридором, стіни якого прикрашали знімки кінозірок 50-х років під тонкою світлодіодною панеллю, а насамкінець відвідувач потрапляв у бар. Позаду шинквасу, замість звичної низки пляшок, висіли чорно-білі зображення занедбаних промислових зон і полишених готелів. No comment.

Корсо почимчикував до решти глядачів і повернув праворуч, де перед його очима відкрився зал з червоними кріслами, який полого спускався донизу. Він уместився в куточку — справжній підглядач серед таких самих збоченців — і почав чекати, доки вимкнуть світло. Прийшов сюди, аби обстежити місце, і сповна отримав те, чого хотів.

Якщо вірити програмі (чорний пластиковий аркуш із білими літерами, схожий на рентгенограму), уже минуло

---

¹ Сквонк — міфічна тварина-чудовисько, що нібито мешкає в цугових лісах Пенсильванії.

майже дві третини вистави, а Корсо вкотре намагався збагнути, як саме через чийсь дивакуватий снобізм цей старосвітський мотлох (тепер такі спектаклі називали на американський лад — «ню бурлеск») зумів знову стати модним.

Він стійко витримав виступи Міс Вельвет, укриту татуажем чорнявку, підсрижену під Луїзу Брукс, Кенді Мун і її танок семи покривал, Джипсі Ля Роз, яка вміла в позі півмостика зняти з себе туфлі. Тепер на сцену мали вийти Мамзель Нітуш і Лова Долл... Корсо ніколи не спокушали такі дійства, крім того, самі дами аніскільки не вабили принадами: повняві, густо намальовані кривляки — повна протилежність тому, що йому подобалося.

А тоді він мимоволі згадав про Емілію та перші висновки у позові про розірвання шлюбу, які вдень йому надіслала адвокат. Власне, це й було справжньою причиною поганого настрою поліціанта. Юридично висновки означали не завершення процесу, а навпаки — початок бойових дій. Емілія надиктувала цілу навалу образ і брехні, тож слід було відповідати з неменшою в'їдливістю.

Об'єктом боротьби став їхній син, Таде, — хлопчику незабаром мало виповнитися десять років, і Корсо намагався отримати головну опіку над дитиною. І навіть не йшлося так про нагляд за хлопчиком — Корсо поставив собі за мету віддалити сина від матері, яку вважав уособленням зла: висока чиновниця, болгарка за походженням, полюбляла жорсткі садо-мазохічні практики. Доки Корсо снував свої думки, йому до горла линув струмінь їдкої рідини, і він подумав, що врешті-решт заробить собі виразку, рак печінки або ж, чом би й ні, вчинить умисне вбивство.

З'явилася Мамзель Нітуш. Корсо зосередився. Білявка мала молочно-білу шкіру й стегна, як у мамонта. На ній лишилося тільки боа з пір'я, дві сріблясті зірочки приховували соски, чорні стринги ледь не лускалися на міцному

тілі. Раптом артистка нахилилася й почала шпортатися в сідниці. Нарешті, дзявкуючи, наче песик, вона витягла звідти новорічну гірлянду. Корсо не вірив своїм очам. Танцюристка закрутилася навколо самої себе, мов величезна дзиґа, втримуючи рівновагу на 12-сантиметрових підборах, а в повітрі пурхала її шовкова стрічка під гучні оплески глядачів.

Тоді він постановив, нарешті, обмізкувати, що підштовхнуло його прийти о двадцять третій годині в цей сумнівний заклад. Дванадцять днів тому, в п'ятницю 17 червня 2016 року, поблизу сміттєзвалища на вулиці Тополевої Потерни, неподалік від Італійської площі, знайшли труп 32-річної артистки стрип-клубу «Сквонк» на ім'я Софі Серейс, або Ніна Віс. Молоду жінку роздягнули і зв'язали її власною білизною, а також жахливо понівечили: убивця зобразив на її обличчі застиглу посмішку, для чого він підрізав жертві кутики губ до самих вух та запхав каміння всередину горла, широко роззявивши її рота.

Розслідування справи довірили коменданту Патріку Борнеку, керівникові 3-ї групи Бригади карного розшуку. Поліціант знав, як належить чинити в таких випадках, тож удався до звичних заходів: на місці злочину зробили потрібні знімки, взяли зразки на аналіз, обійшли сусідські будинки, передивилися записи камер відеоспостереження, опитали близьких і знайомих, знайшли свідків тощо.

Цікавилися переважно клієнтами «Сквонка». Борнек сподівався натрапити на купу сексуальних збоченців і варієтів напідпитку. І дістав собі носа: клієнтами закладу виявилися молоді модники, накакаїнені фінансисти, схильні до самоіронії інтелектуали-аматори, які вважали, що відвідувати старомодні спектаклі — це дуже шикарно. Зрештою, пошук серед ґвалтівників та інших зловмисників, що недавно опинилися на свободі або перебували під прицілом

у БПТЛ¹, теж закінчився нічим. Команда Борнека також намагалася щось рознюхати серед поціновувачів бондажу², адже зав'язування спідньою білизною нагадувало забави любителів БДСМ. Намарно.

Усі файли кримінального обліку уважно переглянули, — від ОДПС (Обробки даних щодо попередніх судимостей) до Salvac (Системи аналізу зв'язків між скоєними злочинами), — але насамкінець таки дістали облизня. Вивчили, крім того, декілька скарг, пов'язаних з використанням білизни. Нічого гідного уваги, хіба що хтось хотів би відкрити магазин жіночого спіднього вбрання.

Опитування людей, що мешкали поблизу сміттєзвалища, а також на вулиці Марсо в Іврі-сюр-Сен, за адресою проживання вбитої, теж виявилось даремним. У ніч з 15-го на 16 червня Софі Серейс повернулася додому на таксі Убер о першій годині. Водій висадив її перед будинком, і відтоді її більше не бачили. Наступного дня вона мала вихідний, тож у «Сквонку» ніхто ще не почав хвилюватися. Труп помітили польські робітники, що прийшли на звалище, аби викинути будівельне сміття. Перед тим ані охоронці, ані камери не відстежили нічого підозрілого.

Склали опис жертви, попорпалися в її минулому. Софі вважала себе артисткою і постійно шукала додаткові робочі години, як будь-який тимчасовий працівник шоу-бізнесу. Обмаль друзів, жодного хлопця, без сім'ї. Мати народила її анонімно, тож ніхто, навіть копи, не міг установити особи біологічних батьків дівчини, а сама вона піростала на сході Франції, під опікою численних притулків та названих родин. Одержавши СВПП³ в галузі управління в Ґреноблі,

¹ Бригада протидії торгівлі людьми.

² Бондаж — еротична практика, коли один з партнерів позбавляє іншого можливості вільно рухатися та фізично домінує над ним.

³ Свідоцтво про вищу підготовку технічного працівника.

вона переїхала до Парижа в 2008 році, щоб присвятити себе справжнім захопленням: танцю та стриптизу.

Небагато вдалося дізнатися також від її роботодавців. «Артистка хореографії» згідно зі статистичним кодом АРЕ Служби зайнятості працівників шоу-бізнесу. В самому «Сквонку» вона танцювала лише три дні на тиждень, а решту часу знаходила собі численні підробітки. Бігала в пошуках ролей по провінційних закладах, виступала приватно на парубоцьких вечірках і давала уроки стриптизу на вечірках прощання з дівуванням. Складалося таке враження, що танець на пілоні — перша й остання річ, про яку згадували молодята перед весіллям...

Борнек, як прихильник певних штампів, висунув припущення, що Софі підзаробляла тим, що спала зі своїми шанувальниками. Він помилявся. Не знайшли ані сліду якогось клієнта. Вона більше любила спорт та духовні справи: хатха-йогу, медитацію, марафони, гірський велосипед... Але це не заважало їй зустрічати впродовж місяця сотні різних суб'єктів під час спектаклів або на велосипедних доріжках. Усі вони могли виявитися підозрюваними.

Наприкінці тижня Корсо відчув, що йому таки доведеться незабаром розслідувати цю справу. За відсутності результату часто траплялося так, що команду міняли, хай навіть задля того, аби відчуті бодай якесь просування. До того ж медійний тиск і цікавість до злочину значно посилювалися. Тут містилися всі складники доброї старої кримінальної хроніки: порнографія, кров, таємниця...

Словом, Катрін Бомпар, керівниця Бригади карного розшуку, домоглася від прокуратури, аби та продовжила термін розслідування очевидного злочину, — у цей період на копів не тиснув ніхто, навіть суддя, — а потім вона покликала Корсо. Стефан не поспішав. Бомпар швидко збила з нього пиху — довелося підкоритися. Вона була старшою